

— Ik zal onmiddellijk de noodige inlichtingen doen nemen in de wijk der statie... Eenige oogenblikken geduld en ge zult misschien iets vernemen over den man dien gij zoekt... Ik zeg misschien, want er verdwijnen hier te Parijs soms vreemdelingen, en ook wel Franschen, waar men nooit nog iets van verneemt...

Hij nam het telefoonhoortje en sprak geruimen tijd met den districtcommissaris van het statiekwartier, keek onder het spreken de drie gezellen met zonderlinge blikken aan en vroeg eene andere verbinding, om eenen bediende te roepen.

Toen deze in uniform van politieofficier in het vertrek verscheen, sprak de prefect:

— Gelieve dezen heer te vergezellen, die u daar zal brengen waar u nieuws over uwen vriend Pil zal worden verstrekt...

— Men heeft hem ontdekt?

— Ja.

Daks dankte den prefect en door den Rosse en Mol gevolgd, vergezelde hij den politiedienaar.

In de gang stonden eenige personen te wachten, die op een teeken van den officier de drie makkers omsingelden.

Zij trokken hun revolvers en uit den mond van den politie-officier klonk het op gebiedenden toon:

— Handen op!...

— Is dat voor ons bedoeld? vroeg Daks.

De revolvers werden op hen gericht en er was dus geen twijfel mogelijk.

De drie mannen staken de armen in de hoogte.

Zij werden afgetast, van kop tot teen, en daarna in eene kamer geleid, waar zij onder bewaking van twee politie-dienaars werden opgesloten.

— Dat ziet er lief uit, zei Daks, na vruchteloos gepoogd te hebben iets te vernemen uit den mond van zijne bewakers, die stom bleven als een visch, om de goede reden wellicht dat zij zelf niet wisten waarom onze drie gezellen werden aangehouden... Onze vriend Pil is teruggevonden en wij worden als bandieten in hechtenis genomen... Wat mag de kerel dan toch uitgestoken hebben?... Ik kan er geen kop aan krijgen...

— Als wij denken dat wij aan het einde van onze avonturen gekomen zijn, sprak de Rosse, dagen er aanstonds nieuwe op!

— Er moet eene vergissing in het spel zijn, meende Mol... Op die enkele oogenblikken dat hij van ons verwijderd is geweest kan Pil toch geen misdaad begaan hebben!

— Vroeger misschien, vóór wij hem gekend hebben.

— Neen, dat is niet mogelijk... Hij is een al te brave kerel, om een geweten te hebben dat zoo zwaar belast is.

— Wij kunnen niet anders doen dan de gebeurtenissen afwachten...

— En hopen dat ze ons spoedig op vrije voeten zetten, want Janneken en Victoire zijn nu aan hun lot overgelaten.

— Inderdaad... Het misverstand zal spoedig opgehelderd wezen en dan zetten wij al te samen onze reis naar Antwerpen voort... Ik ben er overtuigd van...

Deze overtuiging kwam van Daks, die ze echter spoedig prijs moest geven toen zij in auto's werden gestopt en naar de gevangenis gebracht, waar zij afzonderlijk in eene cel werden opgesloten.

Daks werd 's anderdaags de eerste bij den onderzoeksrechter geleid.

Deze sprak den detective toe:

— Dat gij tot de bende van Teff behoort, daar twijfel ik niet aan en ik verlang dan ook niet dat gij zulks bekennet...

— Teff, wat is dat voor iets?

— Laat ons daar niet verder over uitweiden... De bekentenissen van Teff zullen ons dienen om u allen te ontmaskeren en vast te stellen welk aandeel gij in den diefstal hebt gehad... Wij weten er reeds meer van dan gij denkt.

— In alle geval meer dan ik, want ik weet er het eerste woord niet van... Ik ben met mijne twee gezellen bij den prefect van politie gekomen om er naar te vernemen of onze verloren vriend Pil niet ontdekt was geworden. .

— Ja, die stoute poging om naar uw vriend Teff te vernemen?...

— Pil, onderbrak Daks.

— Dat is hetzelfde: Pil of Teff!

— Ik wist niet dat mijn gezel nog een anderen naam droeg, want hij heeft het mij nooit gezegd...

— Gij loochent dus... Mag ik u vragen mij te zeggen wat ge te Parijs zijt komen doen en waar ge voor uwe aankomst geweest zijt?

— Zeker... Als ge wat tijd hebt...

— Maak het koit...

— Goed... Ik vraag niet beter, want hoe eerder ik hier wegkom, hoe liever ik het heb.

Hij deed nagenoeg hetzelfde verhaal als Pil gedaan had.

Toen het geëindigd was, sprak de man der wet:

— Ik hoor dat gij op voorhand met den overste uwer bende zijt overeengekomen wat er diende gezegd, om het gerecht op een valsch spoor te brengen... Waar bevindt zich de Hertogin van Almansa en Jativa, als dat wezen werkelijk bestaat?

— Neen, dacht Daks, dat zult ge niet weten, beste heer... Ge zoudt onze vriendin en haren gezelschap laten aanhouden en opsluiten en het zou nog langer duren eer wij op vrije voeten zouden worden gesteld... Victoire en Janneken bezitten zoo min papieren als wij... Wie heeft daar aan gedacht... Aan de Spaansche grens heeft men er ons niet eens naar gevraagd... Een Spaansche hertogin, die in een luxwagen rijdt, valt men niet lastig... Maar in een Parijzer hotel zou de politie zoo voorkomend niet wezen...

Deze gedachten doorploegden bliksemsnel zijn brein en het was slechts na een kort stilzwijgen dat hij antwoordde:

— Zij logeert bij vrienden te Parijs, maar de naam en het nummer der straat zijn mij ontschoten...

De rechter glimlachte...

— Zoo... Weer weet ik er alles van... Ik weet waar zij met haren gezelschap huist...

— Des te beter... Mag ik u verzoeken mijn geheugen wat op te frisschen?

— Zeker... De edele hertogin en de edele jonge graaf wonen... in uwe verbeelding.

— Ik geloof, heer rechter, dat, als gij de overtuiging zult hebben opgedaan dat zij wel bestaan, gij er berouw zult over koesteren ons den duivel te hebben aangedaan.

— Dat oogenblik zal wel nooit komen.

— Wie laatst lacht, best lacht...

De rechter schelde en beval Daks weg te brengen.

— Ik verlang een advocaat te raadplegen, zei deze.

— Dat zal gebeuren zoodra ik het goedvind... Voorloopig moogt gij met niemand in verbinding komen...

— In het geheim?

— Zooals gij zegt... Ik hoor dat gij onze gewoonten kent...

Daks werd in eene kamer gebracht, waar Mol en de Rosse onder bewaking gezeten waren.

— Niet zeggen waar Victoire zich bevindt, zei hij in het Vlaamsch.

— Zwijgen! klonk het bevel zijner geleiders.

Mol en de Rosse werden samen bij den onderzoeksrechter binnen geleid, die er zich aan verwachtte dat hij uit den mond dezer twee medeplichtigen niet meer zou vernemen dan Pil en Daks hem gezegd hadden...

Dat was dan ook het geval...

En toen hij hen vroeg waar de hertogin van Almansa en Jativa te vinden was, behielden zij het stilzwijgen...

— De afspraak is volledig, zei de rechter... Maar het zal u tot niets baten... Wij weten alles en moeten alleen nog vaststellen voor welk aandeel gij in den diefstal betrokken zijt geweest... Eens als Teff aan 't praten is, zal hij ons dat wel zeggen...

Zij werden terug naar hunne cel gevoerd...

Geen van hen stelde zich het geval erger voor dan het was, omdat zij er zeker van waren dat de vergissing, waarvan zij het slachtoffer waren, spoedig zou worden opgelost en zij met Pil zouden kunnen terugkeeren naar het hotel waar Janneken en Victoire, wellicht in angst, toch op hen zouden wachten.

De Hertogin van Almansa en Jativa en de graaf Jan van Meerloo lieten zich bij den prefect der Parijzer politie aanmelden...

— Dat zijn er weer twee die betrokken zijn in de zaak van Teff, als medeplichtigen of als slachtoffers. De politie heeft in deze zaak niet veel opsporingen te doen, want de menschen die moeten opgezocht worden voor deze zaak bieden zich zelf aan... Ik begrijp er niets van, want het is de eerste maal dat ik gedurende mijne loopbaan zoo iets bijwoon...

Hij beval de hertogin en den graaf te laten binnentreden.

Er dient hier opgemerkt dat noch Victoire, noch Janneken eenige opvoeding hadden genoten, die hun toeliet volgens hun stand op te treden.

Zij waren grootgebracht in de ellende en door lieden die om zoo te zeggen alle beschaving misten of, hadden zij er bezeten, ze in den drank en een leven van miserie, gesmoord hadden.

Uit dien poel gehaald hadden zij avontuur

op avontuur beleefd in de landen welke zij op hunne reis bezochten en het was natuurlijk niet op die zwerftochten dat zij eene opleiding konden zoeken... die hun toelaten zou als afstammelingen eener hoog-adellijke familie op te treden.

Toen zij in het kabinet traden van den prefect had deze laatste dadelijk de overtuiging opgedaan dat hij tegenover avonturiers stond — hetgeen waar was — die een wijschen titel deden gelden welke hun niet toeoorde — hetgeen met de waarheid niet strookte — om de menschen een rad voor de oogen te draaien.

— Het doel van uw bezoek? zei hij dan ook op zeer afgebeten toon en zonder den geringsten beleefdheidsvorm, een toon die hij des te gemakkelijker aansloeg omdat hij meestal met schurken en verworpelingen der samenleving te doen had.

— Heer prefect, antwoordde Janneken, mag ik u vragen of gij het bezoek hebt ontvangen van mijne drie vrienden, die mij gezegd hebben dat zij zich tot u zouden richten om onzen makker, den heer Pil, op te sporen, die te Parijs bij het verlaten der statie, even een taxi ging bestellen en niet meer te vinden is...

— Ja, sprak de prefect, deze drie heeren zijn hier bij mij geweest.

— En weet gij waar zij gegaan zijn, als zij uw bureel hebben verlaten?

— Zeker... Ik zal het u zonder omwegen mededeelen... Ik heb het drietal naar de gevangenis doen overbrengen, waar ze ter beschikking van den onderzoeksrechter zijn opgesloten...

Victoire en Janneken vertoonden een bleek gelaat, waarop de ontsteltenis te lezen lag.

— Zij zijn er uw vriend den heer Pil gaan vervoegen, ging de politie-ambtenaar voort...

Met moeite kon Janneken uit den mond krijgen:

— Zij hebben toch niets misdaan!

Als die jongen comédie speelt, zoo dacht de prefect, dan is het maar spijtig dat hij de loopbaan van tooneelspeler niet heeft betreden, want hij is een geboren acteur.

Hij vroeg:

— Hoe stond gij beiden in betrekking met deze vier mannen?

Het was Victoire, die het woord nam:

— Het zijn onze vrienden, die lief en leed met ons hebben gedeeld, en thans met ons

naar Antwerpen reisden om er een welverdiende rust te nemen.

— En van de opbrengst van den juweelen-diefstal te leven.

— Onze makkers?

— Ja, de heer Pil, die de befaamde dief Teff is en de anderen, die zijne medeplichtigen zijn.

— Dat is eene valsche beschuldiging, kreet Victoire.

— Of eene vergissing, voegde Janneken er bij.

— Gij beweert de hertogin van Almansa en Jativa te wezen...

— Die ben ik.

— Mag ik u verzoeken mij uwe papieren te toonen?... U ook, heer graaf?

— Ik heb er geene bij mij.

— Ik ook niet...

— Ze bevinden zich wellicht in uw hotel?

— Neen, sprak Janneken, wij bezitten er geene... Ik zal u uitleggen waarom en gij zult dadelijk begrijpen, dat wij er geene kunnen bezitten en wij er niet aan gedacht hebben er te vragen, na op tal plaatsen van de wereld allerlei avonturen beleefd te hebben en nooit om papieren lastig te zijn gevallen... Wij hebben ongelijk gehad, ik beken het, maar het zal volstaan...

De prefect onderbrak hem en zegde glimlachend:

— Het is geheel nutteloos mij te willen overtuigen... Ik heb met de zaak niets te maken... Ik ben verplicht u bij den onderzoeksrechter te laten leiden, die de zaak Teff in handen heeft... Hem kunt gij de noodige mededeelingen doen en hem bewijzen wie gij zijt...

Hij schelde en Victoire en haar gezelschap werden naar een taxi geleid, die naar het Gerechtshof reed...

De rechter, die onze twee geliefden aanhoorde, stelde al zoo weinig geloof in hunne woorden als de prefect en vroeg, als Janneken hem een gedeelte van zijn wedervaren en van dat zijner gezellen had verhaald, hoe hij en Victoire de bewijzen konden leveren dat zij de hertogin van Almansa en Jativa en hij de graaf van Meerloo was.

— Stuur een telegram aan den markies Queepère y Condaros te Madrid.

— Is dat het hoofd der wereldbekende agencie van dien naam?

— Ja?

— Dan zal ik uw verzoek niet inwilligen...

Ik heb niet het minste vertrouwen in deze agencies van detectives, die naast de politie werken, het werk dikwijls voor haar moeilijk maken en tegen betaling voor alle werk te vinden zijn... Teff kon zeer wel op goeden voet met deze agencie leven... Ik zal langs officieelen weg laten vernemen of men te Madrid uwen burgerlijken stand kan vinden en hoe de hertogin van Almansa en Jativa er werkelijk uitziet, als deze edele jonkvrouw bestaat... In afwachting moet ik u alle uren van den dag en den nacht kunnen in mijn kabinet ontbieden en zie ik mij diensvolgens verplicht u te laten opsluiten... Morgen zal ik u met uwe vier gezellen confronteeren en wellicht reeds antwoord uit Madrid ontvangen hebben...

Hij schelde en Janneken en Victoire werden naar de gevangenis geleid, ieder in een afzonderlijken auto en zonder dat het hen nog toegelaten was geworden een woord met elkaar te spreken, om afscheid te nemen...

Het was voor beiden eene harde noot om kraken, maar zij hielden zich goed, lieten geene groote droefheid blijken, omdat zij de overtuiging koesterden dat 's anderdaags alles zou in het reine getrokken zijn en allen weer te zamen de reis zouden kunnen voortzetten...

Den volgenden dag waren zij in het kabinet van den onderzoeksrechter vergaderd en, nadat zij één voor één voor Teff waren gebracht geworden en verklaard hadden in hem hun vriend Pil te herkennen en nadien door Daks nog eens het verhaal van een gedeelte hunner lotgevallen was gedaan geworden, zei de man der wet:

— Hoe denkt gij er over, Teff?

— Ik denk dat ik Pil heet en gij hier een spel speelt dat gij verliezen gaat en u veel zal kosten...

— Dat denk ik ook, voegde Daks er aan toe, en ik kan u niet verbergen dat ik niet begrijp hoe een dwaze snul als gij tot onderzoeksrechter is aangesteld geworden...

Het gelaat van den rechter kleurde zich hoogrood, maar hij bedwong zijne opwellende woede en vroeg op kalmen toon:

— Wat leidt u tot deze beschouwing, heer detective?

— Wel, ge moet van den duivel bezeten zijn of te dom om te helpen donderen, om zonder het geringste bewijs, u alleen steunende op eene gelijkenis — op deze van één van ons

allen — en de verklaring eener gekke Amerikaansche millioenenbezitster, een aantal deftige en eerlijke lieden te willen betrekken in een diefstal en deze menschen in de gevangenis te doen opsluiten...

Daks was door de verontwaardiging aangegrepen geworden en had zich meer en meer opgewonden, hetgeen aanneembaar is vanwege iemand die van zijn goed recht bewust is en vóór een muur staat, waartegen hij zich het hoofd kan te pletteren loopen, maar dien hij niet kan doen wankelen, waar hij moet blijven voor staan!

— Gij kunt te Madrid over ons allen inlichtingen inwinnen, die u zullen doen inzien dat gij eene dwaling begaat, zooals de heer graaf van Meerloo u het hier reeds tweemaal heeft doen inzien en gij schijnt het niet te willen doen!... Laat ons toe een advocaat te ontbieden en deze zal u dra bewijzen hoe onbehehdig, hoe ezelachtig gij u thans gedraagt.

— Ik doe hier wat ik wil!... Ik zal u in het geheim opgesloten houden, tot er licht in de zaak is gekomen...

— Gij pleegt onrecht!... Gij pleegt een wraakroepend onrecht! kreet Daks.

Hij was de groene tafel genaderd en klopte er met de vuist op.

— Buiten! riep de rechter.

Daks werd door de gendarmen vastgegrepen en zeer onzacht uit het kabinet gesleurd.

De anderen werden weggebracht en terug naar de gevangenis gevoerd.

— Zulke bandieten, zei de rechter tot zijn griffier, zouden iemand uit zijn vel doen springen... Zie, ik beef nog van ingetoomde woede...

— Gij zijt nog jong, heer, sprak de andere, en gij zult dat wel afleren... Het is dikwijls eene taktiek van dat boevenvolkje, den man die hen op den rooster legt om achter de waarheid te komen, uit zijn vel te zetten, ten einde hem den draad van het spel te doen verliezen... Maar, met al den eerbied dien ik u verschuldigd ben en mij steunende op mijne jaren ondervinding, denk ik toch dat die menschen met Teff niets te maken hebben.

— Het zijn toch de vrienden van den dief en zij kunnen niet eens hun eenzelligheid bewijzen...

— Hebt gij Teff wel voor u?

— Twijfelt gij er aan?

— Ja.

— Dan hoeven wij niet verder over de zaak te spreken... Gij zult weldra inzien dat gij het mis voor hebt... Ik heb steeds mijn eerste indrukken gevolgd en er mij immer goed mede bevonden... Ik voel dat ik Teff voor mij heb en dat de anderen medeplichtigen zijn...

Hij verliet zijn kabinet... Hij wilde niet langer over de zaak spreken... Hij voelde integendeel dat hij zich op drijfzand bevond, maar, zooals vele jonge lieden wilde hij dit niet toegeven, trachtte hij integendeel zichzelf er van te overtuigen dat hij het goed voor had...

Bijna op denzelfden stond dat het heftig tooneel tusschen den rechter en Daks in het gerechtshof te Parijs plaats had, bevond Queepère zich in het bureel zijner agencie te Madrid, hetwelk wij kennen, en doorlas de dagbladen uit verschillende landen, om op de hoogte te blijven van de talrijke gebeurtenissen die zich overal afspeelden en voor welke gevolgen zijn onderneming kon geroepen worden op te treden.

Waar het voorvallen van belang gold, liet hij nooit in het buitenland zijn plaatselijke beheerder alleen werken, zond onmiddellijk een opziener der agencie uit de Spaansche hoofdstad, die met Queepère gestadig in verbinding bleef en van hem zoo noodig onderrichtingen ontving.

Het is dus licht te begrijpen dat in zulke omstandigheden Queepère wenschte te weten wat er zooal belangrijks op het ondermaarsche omging.

Opeens toen hij het fransche blad «Le Journal» ontplooid viel zijn oog op den volgenden titel in groote letters afgedrukt:

«De diefstal der juweelen van mevrouw Johnson, de echtgenoot van den wereldbekende Amerikaanschen handelaar in opgelegde vleeschwaren. — Het gerecht heeft den befaamden bandiet Teff in hare netten weten te vangen, en met hem een gedeelte zijner medeplichtigen. — Het onderzoek wordt ijverig doorgezet».

Onder dat opschrift stond het portret van Teff.

— Ik heb dien kop meer gezien, zei de dwerg. Hij staat mij zeer bekend voor, en ik heb mij nochtans nooit beziggehouden met eene zaak waarin die kerel betrokken was... Waar heb ik hem ontmoet?...

Plotseking stamelde hij het uit.

— Maar, dat is onze vriend Pil!... Wonderbare gelijkenis... Ik zou durven zweeren dat hij het is... Hoe is het toch mogelijk dat twee menschen zoo op elkaar kunnen gelijken!...

Hij las het artikel van het fransche dagblad:

« Wij hebben alle andere bijzonderheden » medegedeeld betreffende den diefstal waar- » van mevrouw Johnson te Nice het slachtoffer is geweest.

» Wij wisten meer dan wij, in het belang » van het onderzoek, konden schrijven en het » was ons ook bekend dat de politie de zekerheid koesterde dat de sluwe Teff, die te Nice » de rol van den zoon van lord Toffenbath » zoo behendig had gespeeld, naar Parijs was » gereisd en zich in de hoofdstad of haren om- » trek schuil hield.

» Dat de aanhouding van dezen behendigen bandiet dus eene kwestie van dagen » was, kon ieder gissen die onze Parijzer op- » springsagenten kent.

» Welnu, reeds twee dagen zit Teff in de » handen van het gerecht en de heer Blond, » de jonge maar bekwame onderzoeksrechter, » die met de zaak van den juweeldiefstal is » gelast, heeft reeds wonderen van behendigheid aan den dag gelegd en ook een vijftal » lieden op het droge doen zetten, in het ge- » heim, die hij verdenkt mede de hand in het » spel te hebben gehad.

» Een drietal kerels van Belgischen oorsprong en die tot de gewone makkers van » Teff behooren, werden te Parijs gevat.

» Evenals hun aanvoerder ontkennen zij » met den diefstal der juweelen iets gemeens » te hebben, maar de heer Blond zal hen wel » weten te dwingen hen de waarheid te ont- » sluieren.

» De onderzoeksrechter denkt dat de juweelen zich ook te Parijs bevinden en doet naging nagaan waar de dieven verbleven hebben.

» In hun hotel te Parijs werd hoegenaamd » niets gevonden.

» Twee jonge leden der bende, een man en » eene vrouw, pas de kinderschoenen ontwa- » sen en die insgelijks door de politie werden » bij de lurven gevat, nemen het op een hoo- » gen toon en gebruiken een der gewone trucs, » die de onderzoeksrechter niet uit zijn lood » sloegen en hem niet beletten de twee jonge » lieden in eene cel der gevangenis te herber- » gen.

» Zij verklaren tot den hoogen adel te be-
» hooren... De vrouw beweert van Spaansche
» afkomst te wezen en eene hertogin van Al-
» mansa en Jativa te zijn ».

— Wat, donders, is me dat! kreet de dwerg.
Hij las met verdubbelde aandacht gretig
verder.

« Een der andere medeplichtigen heeft zelfs
» verklaard dat de vrouw eene ex-keizerin van
» Brazilië is ».

— Maar dat is onze Victoire!

Hij nam het blad weer op en las:

« De jonge man noemt zich een Belgisch
» edelman, en te heeten graaf Jean de Meer-
» loo.

» Heeft men dat aan de personaadjes van
» minder belang doen gelooven of werd er op
» voorhand overeengekomen het gerecht op
» die wijze voor den gek te houden?

» In ieder geval bezit niet een hunner het
» geringste bewijs van eenzelvigheid en werd
» er niets op hen gevonden dan nog al zware
» sommen Spaansch geld.

» Wij zullen onze lezers op de hoogte hou-
» den van hetgeen door het onderzoek zal aan
» het licht worden gebracht.

» Melden wij nog dat Teff met mevrouw
» Johnson werd geconfronteerd en dat de be-
» stolene den dief zonder aarzelen heeft her-
» kend ».

De kleine man liet het dagblad op den
grond glijden, legde zijn groot hoofd op zijne
gekruiste armen, sloot de oogen en dacht een
oogenblik na.

— Er is niet aan te twijfelen, zoo overwoog
hij... Teff dat is Pil en eene sprekende gelij-
kenis moet aanleiding tot de aanhouding van
onzen vriend hebben gegeven...

Hij moet daar beter zitten dan tusschen de
rotsen, in de Konijnenpijp, maar toch niet op
zijn gemak, want eens in de handen van het
gerecht, hoe onschuldig men dan ook wezen
moge, weet men nooit wat de gevolgen en het
besluit van moeder Justitia zullen zijn!

De drie gezellen, de zoogenaamde leden
der bende, zijn Daks, Mol en de Rosse.

De hertogin is Victoire en de graaf is Jan-
neken.

Hij richtte het hoofd op, sloeg met de vuist
op het blad van den lessenaar, zoo hevig dat
alles er op daverde en liet eene lange verwen-
sching hooren die honderd uren boven den
wind naar Satan ruikte...

— Wat hebben die potuilen der politie weer
uitgestoken!... Hoe is het mogelijk zulk een
flater te begaan!... En die jonge maar be-
kwame onderzoeksrechter is zijn gewicht
waard in appelsienkernen!... Er is geen tijd
te verliezen, onze vrienden moeten dadelijk
verlost worden... Ze hebben nog geen avon-
turen genoeg opgelopen, dat zij het slacht-
offer moeten worden van dat onvergeeflijk
misverstand.

Hij stelde het volgende telegram op:

« Bestuurder Agencie Queepère y Condaros,
Parijs.

» Begeef u onmiddellijk procureur republiek
» Parijs. Gewaande Teff en zijne vrienden
» moeten onmiddellijk in vrijheid worden ge-
» steld. Zijn wel degelijk Pil, Daks, Mol en
» de Rosse, die reizen in gezelschap van de
» hertogin van Almansa en Jativa, wier zaak-
» gelastigde ik te Madrid ben, en haar toe-
» komende echtgenoot graaf Jan van Meerloo.
» Ik blijf borg voor hen. Zend onmiddellijk
» papieren en spreek den gezant van Fran-
» krijk te Madrid aan. **Verwacht onmiddellijk**
» telegram met alle mogelijke toelichting van
» uwentwege.

Queepère ».

Hij bestelde zijn auto, haalde eenige docu-
menten uit eene lade en reed naar het paleis
van den gezant der Fransche republiek te
Madrid.

— Ik heb reeds een aantal onschuldige lie-
den uit de handen van de politie en het ge-
recht gehaald, mompelde hij, maar een dom-
me streek als deze is nog nooit in mijne loop-
baan als bestuurder der agencie over heel de
wereld voorgekomen... Het is al te kras!...
Het is een hoofdstuk voor mijn boek over de
lotgevallen mijner vrienden, dat niet in den
smaak van het gerecht zal vallen en zeker niet
van dien vernuftigen heer Blond, die zoo
meesterlijk het onderzoek van den juweeldief-
stal leidt!...

Toen hij met den gezant had gesproken en
deze hem had beloofd zich dadelijk met de
zaak te zullen bezighouden, kwam de dwerg
terug in zijn bureel en vond er reeds een tele-
gram uit Parijs.

Het luidde:

« Bestuurder Agencie Queepère y Condaros,
Madrid.

» Heb mij begeben naar procureur der re-
» publiek. Gesproken met onderzoeksrechter

» in de door u aangegeven zaak. Heb de stellige verzekering bekomen dat het schurkengeldt... Heb geloofd niet verder in uw naam te moeten aandringen.

Beheerder Mouton ».

De dwerg verfrommelde het telegram, wierp het een eind in het vertrek en vloekte alle duivels uit de hel.

Hij sloeg met de twee vuisten op zijnen lessenaar en riep woedend uit:

— Ze zijn te Parijs allen gek om gebonden te worden!... De bestuurder mijner agencie nog het ergste van al!... Die kerel laat zich met een kluitje in het riet sturen!...

Hij greep de pen en schreef snel:

« Bestuurder Agencie Queepère y Condaros, Parijs.

» Gij zijt geen schaap, zoals uw naam het aanduidt, maar een ezel en, daar ik geen langooen in mijn dienst dulden kan, stel ik u af ».

Hij haalde uit een der schuiven van zijn lessenaar eene lijst te voorschijn, wierp er een blik op en schreef voort.

« Benoem onderoverste Durand in uwe plaats. Ik beveel u hem de zaken der Agencie over te dragen en hem te melden dat ik zonder uitstel zelf naar Parijs kom, zoo spoedig ik maar rijden of vliegen kan.

Queepère y Condaros ».

Op het oogenblik dat hij dit telegram aan een bediende overhandigde, ontving hij een brief van den gezant van Frankrijk, die hem bekend maakte dat het noodige schrijven aan den minister van Buitenlandsche zaken der Fransche republiek was verzonden geworden.

— Dat zal misschien voldoende zijn, mompelde de dwerg, maar ik laat mijne vrienden toch niet alleen in de Fransche hoofdstad, daar alle bestuurlijke tusschenkomsten, als ze niet op een fiasco uitloopen, toch van langen duur zijn...

En hij maakte zich vaardig om per auto naar de grens te rijden en in Frankrijk een vliegtuig te benuttigen om de hoofdstad te bereiken...

Zijn eerste bezoek te Parijs gold den minister van Buitenlandsche zaken, om te weten welk gevolg er aan het telegram van den franschen gezant te Madrid was gegeven geworden en te vernemen of zijne vrienden reeds in vrijheid waren gesteld en hun reis hadden kunnen voortzetten.

Hij bood zich aan als «Agence Queepère y Condaros» en vernam dat de minister niet aanwezig was en de secretaris van dezen hoogen ambtenaar over geen half minuutje tijd beschikte om den vertegenwoordiger der Agencie te ontvangen.

Het administratief spel begint reeds, dacht de kleine man...

Hij overhandigde den deurwaarder een naamkaartje, waarop te lezen was: «Markies Queepère y Condaros, Madrid ».

Toen werd hij bij den secretaris van den minister binnengeleid.

Deze laatste was een nog jonge man, klein van bouw maar slank, met een glad geschorren gelaat en sierlijk gekleed, naar de laatste mode, een monocle in het oog...

Hij stond bij het raam, naar buiten te turen, met een aandacht alsof hij de quai d'Orsay nog nooit had gezien...

Eindelijk wendde hij zich tot den dwerg, die reeds zijn ongeduld voelde opkomen, en zei op afgemeten toon als liet hij de woorden met tegenzin van zijne lippen vallen:

— Wat schenkt mij de eer, heer markies ?

Hij wees Queepère een stoel aan, met eene lamme beweging van den arm, als stak hij dien met tegenzin uit, en ging op een canapé zitten.

— Ik heb te Madrid met den heer gezant van uw land gesproken en wensch te vernemen welk gevolg er door uw diensten gegeven is geworden aan het schrijven van dezen gezant in zake Teff...

De secretaris zette een verbaasd gelaat op, als werd hem iets wonderlijks medegedeeld.

— Teff?... Nooit van gehoord... Teff, zegt ge ?

— Ja, ik zeg Teff !

De ambtenaar greep een telefoonhoortje en sprak geruimen tijd met een persoon wiens antwoorden Queepère natuurlijk niet kon hooren, over allerlei zaken, die niets gemeens hadden met de zaak Teff, om eindelijk hieromtrent eene vraag te stellen.

— Wij hebben nog geen schrijven van den Spaanschen gezant ontvangen... Het spijt mij...

De dwerg kon moeilijk zijne opborrelende woede bedwingen en sprak:

— Het spijt mij ook, én omdat de gezant te Madrid niet geschreven heeft én omdat de

minister van Buitenlandsche zaken, uw meester, hier door zoo een onbenulligen sprinkhaan vertegenwoordigd wordt...

Hij groette stijf en verliet het kabinet van den secretaris, die heel en al van verbazing onbeweeglijk op zijn canapé bleef zitten...

Queepère begaf zich naar den zetel zijner Agencie...

Hij vond er den heer Mouton, wiens groet hij nauwelijks beantwoordde.

— Waar is de nieuwe bestuurder? vroeg hij.

— Hij heeft de zaak Almansa en Jativa in handen genomen en bevindt zich in het paleis van Justitie.

— Ik hoop dat hij er zich zoo gemakkelijk niet zal laten wegsturen als zijn voorganger.

— Ik verstout mij u te doen opmerken, zei de heer Mouton, dat er met den onderzoeksrechter Blond niets is aan te vangen. Hij heeft mij de deur gewezen.

— Een bestuurder van de wereldagencie Queepère y Condaros komt langs het venster terug binnen, als hij langs de deur wordt verdreven, zei de dwerg... En hij laat zich niets op de mouw spelden, om het maar zoo dadelijk den meester over te seinen en dan zijn taak als afgedaan te beschouwen. Maar, ik heb geen tijd om hier nutteloos woorden te verspillen... Het telefoonnummer van het kabinet van den onderzoeksrechter?

Hij telefoneerde:

— Heb ik de eer te spreken met den heer Blond, die de zaak Teff in handen heeft... Hier Queepère y Condaros... Niet de agencie, Queepère zelf... Ja, uit Madrid... Ik heb de noodige papieren bij me... Verlang door u onmiddellijk gehoord te worden... Ja, als getuige of 't is me gelijk in welke hoedanigheid. Wat zegt ge? Morgen vroeg... Ik ben hier per vliegtuig aangekomen en dat is niet om mijne vrienden tot morgen opgesloten te laten... Wat belijft er u?... Gij moet inlichtingen over mij inwinnen?... Ik zal u deze zelf geven... Bij de gezant van Spanje?... Goed, ik zal den gezant medebrengen... Gij hebt nu geen tijd? Andere dringende zaken, zegt ge?... Ik zal u komen vinden met iemand die u tijd zal doen ontdekken... Ge hebt de menschen nu lang genoeg in het oken gehouden...

En hij sloot de verbinding af.

— Wat is me dat voor een stekelverken! kreet hij... Ik zal u nu eens aantonen, mijn-

heer Mouton, wat het hoofd eener agencie als de mijne doet, wanneer hij tegenover een verwaanden dwaas staat als deze magistraat!

Hij liep naar buiten, opgewonden als hij het in langen tijd niet geweest was en riep den autovoerder toe:

— Snel naar het Spaansche gezantschap!...

Daar gekomen liet hij zich aandienen als markies Queepère y Condaros.

Hij werd dadelijk door den secretaris van den gezant ontvangen, die zijn spijt uitdrukte dat zijn overste niet te huis was, maar zich geheel ten dienste stelde van den heer markies.

— Ik geloof, zei deze bitsig, dat er vandaag te Parijs niemand thuis is... Als nu de heer minister van Justitie van Frankrijk ook afwezig is, dan is het spel compleet!...

Maar op een zachteren en beleefderen toon voegde hij er bij:

— Mag ik u verzoeken, heer secretaris, mij tot bij den minister van Justitie te vergezellen, om mij aan hem voor te stellen en hem te doen inzien, dat ik de eerste de beste niet ben, die men zoo maar wandelen zendt als een kwaden jongen!... Mijn geduld geraakt uitgeput en bekom ik geene voldoening, dan ga ik den president der republiek opzoeken.

— Die is ook niet thuis, zei de secretaris glimlachend... Hij verblijft op zijn buitengoed te Rambouillet... Mag ik weten wat u hier te Parijs brengt en wat gij verlangt?

In korte woorden stelde de dwerg den secretaris van den minister op de hoogte en toonde hem de bewijstukken die hij uit Madrid had medegebracht.

Zij begaven zich naar het ministerie van Justitie, waar de gezochte minister een half uur vroeger geweest was, maar heengegaan was zonder te zeggen waarheen hij zich begaf...

Queepère vloekte als een heiden...

— Het noodlot speelt er mede! riep hij verbolgen uit... En heeft die vent zoo'n plezante secretaris als zijn collega van Buitenlandsche zaken?

— De heer secretaris-generaal is nog hier.

— De vertegenwoordiger van den gezant van Spanje kunt gij aanmelden, zei de secretaris van laatstgenoemde, die den heer markies de Queepère y Condaros verlang voor te stellen... Een dringende zaak dient besproken.

Zij werden dadelijk ontvangen door den hoogen ambtenaar van het ministerie van Justitie, die een sterk gebouwd grijsaard was, met langen witten baard en schoone witte lokken die hem tot over den hals vielen en zijn doordringende blikken, die uit staalgrijze oogen schoten, door een grooten hoornen bril op de binnentredenden wierp.

Hij sprak zeer snel, met een zuiderlijken tongval, en verzocht de bezoekers hem het doel hunner komst uiteen te zetten, waarna hij achter zijn lessenaar plaats nam en het hoofd op de linkerhand latende rusten, hen luisterend bleef aanstaren, met denzelfden harden blik, die als in hun ziel wilde doordringen, om te weten of zij de waarheid spraken.

Queepère bracht hem op de hoogte van het doel dat hij betrachtte en werd niet eens onderbroken in zijn lang betoog.

De dwerg schoof den secretaris-generaal de documenten toe, om zijn voordracht te staven, en de oude man legde ze vóór zich, zonder er een oogslag aan te gunnen.

Toen nam de secretaris van het gezantschap het woord om te zeggen wie de dwerg was en wat zijne agencie in Spanje en trouwens voor heel de wereld te beteekenen had.

Er heerschte daarna een oogenblik stilte.

De grijsaard bleef in dezelfde houding roerloos zitten en sprak geen woord.

Hij scheen diep na te denken.

Eindelijk zei hij:

— Ik zal morgen vroeg met den heer minister over de zaak spreken, en als gij in den namiddag hier wilt wederkeeren, zal ik u mededeelen wat wij in deze zaak kunnen doen... Ik zal u niet verbergen dat wij niet bevoegd zijn om thans tusschen te komen en het onderzoek zijn verloop zal moeten hebben...

De dwerg sprong als door eene veer bewogen recht, wees de stukken aan die nog onaangetoerd op den lessenaar lagen en sprak, op een toon die zijn ingetoomde woede toch licht blijken liet:

— Zie dan toch deze stukken in!...

— Straks...

De woede van Queepère borst los.

— Neen, nu, want als gij ze zult ingezien hebben zult ge weten dat eene Spaansche hertogin, de kleindochter van een grande van Spanje, reeds meerdere dagen door een potuil van een onderzoeksrechter in de gevangenis wordt gehouden!...

De man achter den lessenaar bleef zijne kalmte heel en al bewaren.

— Ik verwacht u hier morgen om drie uur namiddag terug, zei hij snel deze woorden sprekend en stond recht ten teeken dat het onderhoud was afgelopen.

De dwerg greep de documenten, stak ze in den zak en zei:

— Ik heb te Madrid en elders in de wereld al zonderlinge administrative lieden ontmoet, maar zooals in de ministeries te Parijs heb ik er nog geen gezien!... Ge zult van mij hooren.

Hij luisterde niet naar de secretaris van het gezantschap, die hem terugriep, ijelde de trappen af en sprong in zijne auto.

— Waar heen? vroeg de chauffeur.

Queepère, die beefde van woede, keek den autovoerder aan en zei kortaf:

— Ik weet het niet!

— Blijven wij hier dan staan, mijnheer?

— Ook al goed!

Toen schoot hem zijn antwoord aan den bestuurder van zijn agencie te Parijs plotseling door den geest:

— Als een beheerder mijner agencie aan de deur wordt geworpen, komt hij langs het venster terug binnen en laat zich nooit afschepen.

— Naar het gerechtshof, zei hij.

Daar gekomen vroeg hij door den procureur der republiek te worden ontvangen, waar hij nogmaals zijn vertoog uiteenzette en de documenten op tafel legde.

— Ik heb deze stukken niet noodig en verlang niet verder uw betoog te hooren...

— Wat zegt ge! kreet Queepère, gij...

— Versta mij wel, heer markies... Ik bedoel dat ik ze niet noodig heb om u voldoening te geven... De zaak Teff heeft een andere wending genomen... De heer Blond had zich vergist... De beruchte Teff is te Marseille aangehouden, heeft bekentenis afgelegd en een gedeelte der juweelen werd op hem teruggevonden... De betichten worden op dit oogenblik hier verwacht en als gij mij gelieft te vergezellen, zult gij ze in het kabinet van den onderzoeksrechter weerzien...

De jonge rechter bood zijne verontschuldigen aan in het bijzijn van Queepère aan onze reizigers, die hem geen kwaad wenschten, daar hunne blijdschap over den keer die de zaken genomen hadden zoo groot was, dat ze op dit oogenblik vergevingsgezind waren en vol grootmoedigheid...

Alleen Queepère, zich in zijne volle lengte oprichtend, wat hem nog geen hooge gestalte gaf, zei bij het afscheid op statigen toon:

— Heer onderzoeksrechter, laat mij toe u een raad te geven, die u geen kwaad zal doen in uw jeugdigen overmoed... Wanneer een lid van het personeel mijner agencie u voortaan komt spreken over eene zaak welke gij in handen hebt, zet dan uw twee ooren goed open en luister naar dien man... Steek u goed in het hoofd, heer rechter, dat de Agencie Queepère y Condaros het negen-en-negentig maal op honderd bij het rechte eind heeft!... Ik heb de eer u te groeten...

Na een kort verblijf in hun hotel, waar natuurlijk de dwerg met dankbetuigingen over-

stelpt werd en nogmaals zweren moest naar Meerloo te zullen komen, wat een paar groote zaken, die hij te Madrid onderhanden had, hem onmogelijk maakten dadelijk in hun gezelschap te doen, vertrokken zij naar de spoorhal.

Eene tweede maal nam Queepère afscheid van hen.

— Eene ongestoorde reis en veilig te Antwerpen, riep hij hen toe.

— Ik hoop het, zei Daks...

— En anders, reken op mij... Mijn auto en mijn vliegtuig liggen steeds klaar voor de vrienden!

De trein floot en stoomde naar België...

HOOFDSTUK LXXV

EINDE GOED, ALLES GOED!

Het geluk beschrijven, dat allen, maar vooral Janneken, Daks en Victoire smaakten, toen ze behouden het Middenstation te Antwerpen verlieten, is gansch onmogelijk.

Zij begaven zich naar een der grootste hotels van de Keizerlei, waar ze den nacht zouden doorbrengen, om 's anderendaags 's morgens naar het kasteel van Meirloo te vertrekken. De gravin werd van hun komst verwittigd.

Des anderendaags, met den eersten morgentrein, vertrokken allen naar Meirloo.

Het was een prachtige dag, die door dezen zonnigen morgen werd aangekondigd.

Aan de statie, die een heel einds van het grafelijk kasteel gelegen was, wachtte de koets der gravin.

De gravin zag een groep stedelingen uit de kleine statie komen, zij herkende Victoire.

Deze stapte, arm aan arm, naast Janneken voort.

Dat zegde genoeg aan de gravin wie die jongeling was.

Zij liep op hem toe, met geopende armen en drukte hem aan haren boezem.

— Mijn lieve, lieve zoon!

— Moeder.

Zij omhelsden malkeer onstuimig. Tranen ontsprongen hunne oogen. Het was van vreugde dat zij weenden. Ook de anderen konden hunne tranen niet weerhouden... Alleen Daks

weende niet. Met een zoeten glimlach op de lippen, met den trots op het gelaat, aanschouwde hij dit aandoenlijk tafereel.

Het was toch zijn werk!

Eindelijk maakte de gravin zich los uit de armen van haren zoon, die haar nog steeds omstrengeld hield.

Zij keek met betraande blikken op en bemerkte Daks.

De gravin trad op hem toe, nam zijne beide handen in de hare, en ze vurig drukkend, sprak zij luide:

— Dank!... Dank!... Nooit zal ik u dat zalig oogenblik kunnen vergelden!

— Ik ben beloond geworden door 't oogenblik zelf, mevrouw. Ik heb nooit grooter heil gesmaakt, dan daar zoo aanstonds...

Trouwens, mij niet zijt ge uw grootsten dank verschuldigd, maar wel aan mejuffer de markgravin, die zoo dapper heeft gewerkt om uwen zoon te verlossen.

Nu greep de gravin de handen van Victoire, trok het meisje op haren boezem en overlaadde haar gelaat met zoenen door vreugdetranen gedrenkt.

— Dank!... Dank, liefste kind.

— Kom, moeder, laat ons nu niet langer hier blijven...

Hier is mijn broeder, die mijn ellendig lot heeft gedeeld, als ik door het booze wijf in handen van den deugniet werd geleverd, dien ik dacht dat mijn vader was.

Mijn lotgenoot hier was ouder en sterker dan ik en hij heeft me altijd beschermd, toen en later... Ik ben hem veel verschuldigd, moeder...

De gravin drukte de hand van den Rosse en sprak weer dankwoorden, maar Janneken legde hare armen rond den hals van zijn makker en zei:

— Hij is altijd mijn broeder geweest, moeder, en ik verlang dat hij het blijve... Hij heeft geene moeder meer en daarom moet gij haar vervangen.

De gravin omhelsde den Rosse.

— Gij zult mijn zoon wezen, sprak zij.

Nu werden Mol en Pil nog aan haar voorgesteld en allen gingen naar het kasteel.

Een heerlijk ontbijt wachtte hen op het kasteel, dat met tal glazen champagnewijn werd overgoten, want de vroege morgenwandeling en de blijdschap die allen bezielde, deed het maal echt feestelijk wezen.

Er werd geklonken en gedronken op de terugkomst van den verloren zoon; op het aanstaande huwelijk van Janneken en Victoire; op de stoute onderneming van Daks, die eindelijk op gelukken was uitgekomen; op lord Steadily's heil en op tal andere dingen, zoodat weldra eene uitgelaten vreugde aan tafel heerschte...

De gravin had alleen oogen voor haar kind en sprak slechts met hem.

Er werd besloten dat al de aanwezigen op het kasteel zouden blijven tot na de bruiloft.

Het was Janneken die daar op aandrang en onze reizigers vroegen niet beter dan op het prachtige slot een paar weken een zoete rust te genieten.

De gravin stemde er in toe dat het huwelijk zoo spoedig mogelijk zou worden gesloten.

De heer Steadily werd uitgenoodigd als getuige en zijn antwoord luidde, dat hij met zijne gade naar Meirloo zou komen...

Op den huwelijksdag donderde het kanon.

Langs eene dubbele rij dorpelingen, die luide jubelden, begaf het bruidspaar zich naar het dorp.

De markgravin van Jativa en Almansa, dochter van den grande van Spanje, droeg een wit zijden kleed, waarvan de lange sleep gedragen werd door twee als pages gekleede kinderen.

Aan de hertogelijke kroon die op haar heerlijk zwart haar pronkte, was een fijne

witte sluier bevestigd, die over het plechtgewaad neerhing.

Nooit had iemand mooier vrouwelijke verschijning gezien.

Aan den arm van den heer John M. Steadily, lord of Peenskilty, stapte de bruid voort.

Achter haar kwam de graaf Jan van Meirloo, naast zijne moeder, wier gelaat door de vreugde als van een stralenkrans omgeven was.

Verschillende edele familiën, die met de Meirloo's verwantschap hadden of in betrekking waren, waren op de plechtigheid genoodigd, en zoo kwam het dat de getuigen Oscar Daks, Dr Pil en Louis Knaps den arm hadden mogen bieden aan juffers van den oudsten adel.

Het was den Rosse alsof hij op eene koord moest loopen, zoo behoedzaam stapte hij voort, naast de edele freule die hem vergezelde, en hij zei geen woord, uit vrees iets onpast uit den mond te laten vallen.

De zwarte feestkleedij welke hij droeg, paste wonderwel aan zijn struisch, goed gevormd lichaam, en de hooge hoed stond sierlijk op zijn rossen kop, maar hij mompelde dat hij zich geenszins in dit plunje op zijn gemak gevoelde en wel honderd uren ver had willen wezen.

Aan den feestdisch ging het beter, daar de edele juffer vermaak schepte in zijne onbehendigheit en hem zegde dat ze zich zoo immer een beroemden reiziger had voorgesteld.

Dat deed de koelte vergaan, die tot dan tusschen hen had geheerscht, en de Rosse verhaalde met veel eenvoud en kleur hoe de Zuidpool er uit zag...

Op het grasplein, vóór het kasteel, waren lange tafels opgesteld, en daar vierden de dorpelingen de bruiloft.

Des avonds werd er bal gehouden, daar de harmonie van het dorp ook van de partij was. Het was de bruid die met haar echtgenoot den eersten dans kwam te beginnen.

Een overheerlijk vuurwerk, dat aan den vijver werd afgestoken, besloot het prachtig feest, waarvan te Meirloo nog gesproken wordt...

De gravin leeft overgelukkig bij hare twee kinderen, die haar eene vurige liefde toedragen.

Daks heeft het Sherlock-Holmes laten voeren en is eerst als onder-intendent en daarna

bij den dood van den stokouden titularis, intendent op Meirloohof geworden.

De Rosse heeft met den jongen graaf veel gestudeerd en hij zal weldra zijn examen als ingenieur afleggen. Hij heeft dat willen worden om zich op de luchtscheepvaart toe te leggen. Er wordt beweerd dat de jonge freule, die met hem aan tafel zat bij de bruiloft van Janneken, ondanks het verzet harer ouders, zoodra ze meerderjarig zal wezen, haren titel tegen den naam van mevrouw Knaps zal ruilen...

Dr Pil is in dienst van lord Steadily, te Londen, waar hij over een groot laboratorium beschikt en kunstmatig diamant wil vervaardigen, waar hij tot heden toe niet in gelukt is.

En Mol ?

Na de bruiloft had de heer Steadily hem gezegd:

— Gij hebt nooit den dienst bij mij opgezegd en zijt dus mijn knecht gebleven... Ingevolge ons contract zijt gij mij, sinds ik u de laatste maal vruchteloos geroepen heb, zowat zevenhonderdduizend milliard schuldig, tegen één centiem boet per second dat ik heb moeten wachten... Ik heb een man van vertrouwen noodig te Londen... Vertrek met mij en ik schenk u de zevenhonderdduizend milliard kwijt...

Mol had het aanbod aanvaard.

Jef Knaps, de vader van den Rosse, werd na een aanval van delirium tremens in een krankzinnigengesticht opgesloten en is sinds lang dood en begraven.

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twee Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoë	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluzenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762